

[Axel Christensen.]

Lovforslagets Fremsættelse, og vi anbefaler en hurtig Behandling og Vedtagelse her i Tinget.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard): Jeg takker for den meget velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet fra alle Sider, og har kun et Par Bemærkninger til de fremsatte Udtalelser.

Det ærede Medlem Hr. Stensballe berørte forbigaende de Bestemmelser, der fremtidig vil blive gældende med Hensyn til Adgangen til at give Statsgarantier for sekundære Laan i privat opførte Ejendomme med 1—12 Lejligheder. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at sige, at denne Del af den oprindelige Lov af 1938, Adgangen til at give Statslaan for saadanne sekundære Prioriteter, i Virkeligheden er den eneste, der er blevet en Skuffelse; den er kommet til at betyde mindre, end vist nogen af os havde regnet med, og jeg skal ikke nægte, at jeg er bange for, at den, selv i den ændrede Skikkelse, ikke vil komme til at betyde saa meget, som vi kunde ønske. En af Grundene dertil er, at det synes svært for dem, der bygger, til Trods for at de er udstyret med Statsgaranti, i Almindelighed at faa nogenlunde Finansieringsvilkaar. Det staar maaske i Forbindelse med, at adskillige af dem, der har forsogt det, ikke har bragt deres Finansieringsvilkaar i Orden i Forvejen, og naar saa Ejendommen staar der og de skal have de sekundære Prioriteter optaget — ja, saa har maaske de, som skal give Laanene, ment, at de, saaledes som Finansieringsvilkaarene har udviklet sig, i nogen Grad kunde benytte sig deraf. Jeg kan i hvert Fald ikke sige andet, end at vi i Indenrigsministeriet har staaet over for Krav om Rentesatser, der, udregnet som effektiv Rente, var fuldkommen meningsløse. Jeg vil haabe, at Forholdene i den kommende Tid vil udvikle sig saaledes, at denne Del af Loven kan blive mere anvendelig i det praktiske Liv. Derimod kan man vel sige — det tror jeg ogsaa, der er Enighed om fra alle Sider —, at hele den øvrige Del af den Lovgivning, der blev gennemført i 1938, er lykkedes, saaledes som vi alle dengang ønskede det.

Det ærede Medlem Hr. Malchau frem-

satte et Par Bemærkninger angaaende en Udtalelse i Folketingsudvalgets Betænkning, og det ærede Medlem var noget misfornøjet med, at Folketingsudvalget havde givet visse Direktiver angaaende Administrationen af et bestemt Punkt. Principielt kan jeg være enig med det ærede Medlem i, at noget saadant skal man være lidt varsom med fra Rigsdagens Side, men jeg kan dog ikke deltage i en Beklagelse af det angaaende dette Punkt, idet det jo her drejer sig om Direktiver til et Punkt i Loven, hvor der ikke er fastsat en ganske bestemt Afgrænsning, men hvor Afgørelsen af visse Spørgsmaal er overladt til Ministerens Skøn. I saa Fald synes jeg i og for sig ikke, man kan bebrejde Rigsdagen, hvis den i Forstaaelse med Ministeren siger: Det er Rigsdagens Mening, at Administrationen bør gaa efter disse Linier. Og naar det er sagt fra praktisk talt hele Folketingets Side, er det ogsaa klart, at Ministeren vil føle sig bundet ved en saadan Retningslinie, som jeg altsaa personlig i dette Tilfælde heller ikke har noget imod — selvfølgelig.

Det ærede Medlem var imod den Tanke, der har været fremme, at det skulde kunne paalægges den enkelte Kommune at gaa ind i Garantier paa dette Omraade mod Kommunens Vilje. Personlig haaber jeg ogsaa oprigtigt, at det ikke skal blive nødvendigt. Det er rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at den enkelte Kommune selv bedst kan skønne derover, men det forudsætter saa ogsaa — og det forstod jeg, at det ærede Medlem var enig i —, at dette Skøn udøves ud fra rent saglige Synspunkter, og at det ikke skal kunne siges, hvad man efter min Mening har kunnet sige i visse Tilfælde, at en Kommune tager det Standpunkt: Nej, vi gaar ikke med til at yde disse Garantier, det kan vore Nabokommuner virkelig gøre; vi holder os uden for alt dette. Vi ved, at Presset er saa stort paa disse Omraader, at de større Kommuner, vi ligger som Naboer til, bliver nødt til at paatage sig de Byrder og Forpligtelser, det her drejer sig om. Vi holder os fornemt tilbage, det vedkommer ikke os — og at den ræsonnerer saaledes maaske ligefrem ud fra Ønsket om, at Byggeri af en vis Art overhovedet ikke bør finde Sted i den paagældende